

Dán; 11:29-35. + 32.

Kedves Gyülekezet! Konfirmandus Testvérek!

Üdvözet a bátraknak! – akár így is köszönthettek volna titeket, mert megérdemlitek ezt a köszöntést, mert erőtökről, kitartásotokról, bátorságotokról, már eddig is bizonyosságot tettetek.

Volt rá alkalmatok, hisz hosszú út áll mögöttetek. Hosszú már az a szakasza életutatoknak, amelyen immár az Isten országa felé lépegettek. Persze ezen, az Isten országa felé tartó úton nem csak nehézségek voltak. Volt ezen az úton sok szép élmény, vidám kaland is, amelyből annyi lett a tiétek, amennyit elfogadtatok belőle. Mindig jó visszagondolni ezekre. Különösen is hasznosak ezek az emlékek akkor, ha valami miatt elbizonytalanodnátok abban, hogy jó-e, vidám dolog-e, örömteli-e Istennel élni, Isten népéhez tartozni. Ha kétség vetődne fellel kapcsolatban, gondoljtok majd mindig e szép emlékekre. Megtehetitek, mert valamennyit ezekből az emlékekből mind tettetek a lelki tarisznyátokba, s ez nagyon jó.

Ez jó, de nem emiatt illet meg benneteket a bátraknak kijáró üdvözet. Hanem azért, mert ti az út nehéz szakaszain is képesek voltatok átrágni magatokat. Vasárnapi felkelések, tanulás, házi feladatok, memoriterek és a vizsga. S mindebben bátran helyt álltatok. Nagy teljesítmény? – Nyilván nem teljesíthetetlen. Azt gondolom, elvileg bárki képes lehet rá. És én mégis azt mondom, hogy NAGY. Igenis nagy teljesítmény, amire büszkék lehettek. Olyan nagy teljesítmény, hogy nem is mindenkinek sikerült. Sőt, Sajnos a többségnek nem sikerült. Kilencen kezdtétek, de öten elvérezték valahol útközben. Nektek viszont sikerült! Ti elég bátrak, elszántak és erősek voltatok ehhez. Büszkék lehettek rá. Én büszke vagyok rátok. És hálások lehettek Istennek, aki kiválasztott titeket arra, hogy a népéhez tartozzatok. És hálások lehettek azoknak, akik segítettek titeket, hogy az élet útján járjatok, és megmaradjatok.

Az igazi próba azonban még ezután vár rátok. Erre figyelmeztet titeket, s valamennyiünket a felolvasott igénk. S erre figyelmeztet titeket az is, ha bementek a gyülekezeti terem előszobájába, s megnézik ott a falon a már előző években, évtizedekben konfirmáltak tablóját. És látni fogtok ezeken a tablókon néhány ismerős embert. Ők innen, az istentiszteletéről lehetnek ismerősök nektek. Meg persze táborokból, esetleg más gyülekezeti alkalmakról is. Meg látni fogtok rengeteg ismeretlent is. Velük nem találkozhattok, ha eljöttök az istentiszteletre. Pedig ők is megfogadták, hogy Jézust követik, a gyülekezet tagjai lesznek, és itt lesznek közöttünk az Isten népében. DE nincsenek itt. Miért? Talán cinikusan hazudtak, amikor fogadalmat tettek? – Nem hiszem. Én azt gondolom, hogy a válasz ennél sokkal bonyolultabb. És ezt bonyolultabb, de igazabb választ adja elénk ma igénk. Az az ige, amit Dániel próféta könyvéből olvastam. Tudjátok, ő az a próféta, akit csak úgy szoktunk emlegetni, hogy ő az „oroszlános”, mert őt vették ravaszdi ellenségei az oroszlánok vermébe, és őt mentette onnan ki az Isten.

Az ő könyvéből felolvasott igében pedig nagy zűrzavart láttunk. Akkorát, hogy talán kevesen vannak most itt, akik hirtelen el tudnák mondani, hogy miről is szólt ez a felolvasott ige. De arra talán emlékszünk, hogy háborús helyzetről volt szó. Arról, hogy a gonosz tombol a világban. A templomot meggyalázza, az Istennek szóló áldozatot beszünteti. Dühét a szentek, az Istenhez hűségesek ellen fordítja. Akik elhagyják az Isten szövetségét, a hitszegőket megjutalmazza. Akik pedig megínognak az Istennel való szövetségükben, azokat ráveszi, hogy hagyják el hitüket. Egy ilyen korszakról szól e prófécia, melyben nehéz hűségesnek maradni az Istenhez.

A prófécia történeti háttérét most nem tárom fel részletesen. Alapvetően gonosz pogány királyok marakodásáról szól, mely marakodás közben Isten népét sem kímélték, s a hitűkhöz hűségeseket, ahogy tudták, pusztították. Próbálták rávenni őket arra, hogy az Istent elhagyják. De nem foglalkozunk most e pogány uralkodókkal sokat, mert ők már elmúltak. A próféciáról viszont mondok néhány gondolatot, mert amiről az szól, az nem múlt el. A gonosz ugyanis ma is rombol a világban. Zavart kelt. Ahol tud, háborút, és nyílt keresztyénüldözést. Egy pár héttel ezelőtt is hallottunk arról, hogy embereket öltek meg azért, mert keresztyének. Ünnepezték Krisztus bevonulását, a virágvasárnapot, és jött valaki, és felrobbantotta őket. Másokat lefejeztek. A gonosz próbálja a Szenttel való szövetség elhagyására kényszeríteni a keresztyéneket. Ahol lehet, nyíltan, erőszakkal, gyűlöletkeltéssel. Másutt, például hazánkban is, más módszerrel dolgozik a gonosz. Itt csellel, ravaszul, csábítással, nyomásgyakorlással, alattomosan. Saját gyarlóságainkkal szövetkezik. Saját lustaságunkat, érzékenységünket fordítja ellenünk. A divattal, a hitetlen világ példájával nyomást gyakorol ránk, a filmek által mutatott, sokszor teljesen hamis képpel pedig manipulálja gondolatainkat. Sokféle módon, ravaszul el akar minket csalni a szent Istennel kötött szövetségünkötől. Nem könnyű egy picit sem hűségesnek lenni. S főleg nehéz annak, aki magára marad. Akit a családtagjai nem segítenek vasárnapról-vasárnapra felkelni, s az Istenhez, az ő tiszteletére jönni. Nehéz annak, akinek nincsenek ott a hétköznapiakban a hittestvérei, akik szeretettel tanítják, biztatják a jóra. Nagyon nehéz ez. Ezért esnek el oly sokan. Mert a gonosz harcot indított a lelkekért. A tiéteket is el akarja rabolni, ahogy sokakét el is rabolta. Az eszköztára pedig nagyon változatos. Lehet, hogy barátaiton keresztül, lehet, hogy szerelmeden keresztül, majd később akár házastárson keresztül szól majd, és próbál Istentől elcsábítani. Jézushoz egy alkalommal Péteren, a „főtanítványon” át szólt. Jézus persze rögtön leleplezte. De lehet, hogy egyszerűen a lustaságodat használja, és azt mondja vasárnap reggel, aludj inkább még egy kicsit. Az is lehet, hogy félelmet ébreszt, vagy lehet, hogy munkával és pénzzel csábít. Sokféleképpen lehet. Ezért olyan nehéz megállni. Az ige figyelmeztet, mikor azt mondja, hogy még „az értelmesek közül is elesnek néhányan”.

De az ige azt is elmondja, hogy azok viszont, akik ragaszkodnak Istenükhöz, bátor tetteket visznek véghez. Titeket is erre hív most az ÚR! Arra, hogy eltökélten, az Ő kezébe kapaszkodva, bátran éljétek. Bátor tetteket hajsatok végre. Miféle tettek ezek?

Dániel próféta e könyv tanúsága szerint azt a bátor tettet hajtotta végre, hogy imádkozott. Mindennap ugyanúgy, ahogy szokott. A szobájában, az ablak előtt. S amikor a körülmények megváltoztak, és ezt a szokást királyi rendelet betiltotta,

ő akkor is imádkozott. Ahogy szokott. Naponként, szobájában, az ablak előtt. NEM engedte, hogy a körülmények határozzák meg. Ő tudta, hogy mi az Isten szerinti jó, és ahhoz ragaszkodott. Még akkor is, ha halállal fenyegették meg emiatt. Mert tudta, hogy az imádság, Isten naponkénti segítségül hívása ennyire fontos. Hisz bármennyire is bátrak vagytok, azt jó, ha tudjátok, hogy csak Isten tarthat meg. Ezért Dániel példáját követve ti is mindennap kérjétek az erőt az úthoz, minden nap imádkozzatok!

Dánielnek azonban nem csak az ima volt a bátor tette, hanem az is, hogy hitét felvállalta. Imájával nem bujt el. *Elmegyünk egy étterembe. Vagy nem hívökkel ülünk le enni. Nagy ilyenkor a kísértés, hogy ne imádkozzunk, vagy csak nagyon úgy, hogy senki észre ne vegye.* – Talán ismerős a szitu, főleg annak, aki egyébként otthon szokott étkezéskor imádkozni. *Baráti társaságban valaki nagy hangon az egyházat vagy magát az Istenünket szidja. Kísértés lehet, hogy ilyenkor meglapuljunk. Vagy: Vendégeink jönnek vasárnap. Egyébként talán még el is mentünk volna templomba. De nem hívjuk el őket, hanem mi is otthon maradunk...* Nem erre, nem az ilyen lapulásra hív minket az Isten. Akik ragaszkodnak hozzá, bátor tetteket hajtanak végre. Milyeneket?

Röviden összefoglalva: Merik nem a világot követni, hanem Jézust. Merik felvállaltan élni az Isten iránti szeretetüket. Mernek mások lenni, mint a többiek. Mernek különbözni a hitelenekektől. Mernek elindulni az istentiszteletre akkor is, amikor mindenki más otthon marad. Mernek becsületesnek lenni akkor is, amikor mindenki más csal. *Van egy ismerősöm. Ő nem nálam konfirmált, de ifisünk volt annak idején, még nem paksi korunkban. Később egy főiskolára járt, ahol nagyon sokat kellett tanulni. A környezetében mindenki puskázott, és szépen haladt. Ő volt az egyetlen, aki a nehezebb utat választotta. Ő becsülettel végezte az iskolát. Kicsit lassabban tudott haladni, és sokan gondolták róla, hogy nem normális. Pedig a valóság az volt, hogy ragaszkodott az Istenhez, és volt bátorsága a becsület útján járni. Nagyon tiszteltem őt. Becsületes maradt egy olyan környezetben, ahol mindenki csal. Azóta már rég megszerezte a diplomát. S volt bátorsága férjhez menni, egy olyan világban, ahol a többség fél elkötelezni magát. Ő meg merte tenni, és boldog házasságban él. Aztán mert szülni gyerekeket, egy olyan világban, amelyben sokan sápitóznak, és félnek, hogy nem lesz pénzük felnevelni. Ő mert szülni három gyermeket, és szépen neveli őket. Ragaszkodik az Istenéhez, van keresztyén közössége, és bátor tetteket visz véghez.* Mik ezek a bátor tettek? Meri élni azt a szép életet a maga teljességében, amivel Isten ajándékozza meg. Isten mindenkit kész megajándékozni, de nem mindenki meri Isten ajándékait elvenni. Ahogy gyerekkorban a táborokba sem mer mindenki eljönni, s aki otthon marad, kimarad az élményekből, és magát szegényíti meg.

Isten titeket is arra hív, hogy merjétek élni azt a teljes és szép életet, amit Isten készített nektek. Ne a világ által kínált torz életet éljétek. Ne a gonosz forogatókönyvét valósítsátok meg, melyben az van írva rólatok, hogy istentelenek, becstelének, kiábrándultak, magányosak, cinikusak és nyomorultak legyetek. Hanem merjétek járni az úton, melyen kiteljesedhet Isten terve szerint az életetek. Vigyázzatok, ez az út nehéz. Ezért csak úgy lehet ezen járni, ha – amint meg van írva – ragaszkodtok Istenhez, és a szentek szövetségéhez, a gyülekezetéhez, az anyaszentegyházhoz. Ha ezt teszitek, szép lesz az életetek. Szép. Áldott. Már a földön is, és ott is, ahova elvezet az Istenhez ragaszkodó bátrak útja, a boldog mennyei világban is. Járjátok velünk együtt ezt az utat! Ámen.

1. Olvastátok már Dániel könyvét? Mi mindent tudtok Dánielről?
2. Ha van magyarázatos Bibliátok, olvassátok el a könyvhöz írt bevezetést, és az alapigéinkhez adott történelmi háttárgyarázatot!
3. Kiket jutalmaz a felolvasott igében a gonosz hatalom?
 - a) Mekkora erőfeszítést igényelt a te konfirmandus korodban a konfirmáció?
 - b) Milyen szép emlékeid vannak a konfirmációra készülés kapcsán?
 - c) Kaptál-e bátorító segítséget szüleidtől a felkészüléshez?
 - d) Ha volt olyan életszakaszod, amelyben nem voltál teljesen hű a fogadalmadhoz, akkor ezt bűnbánattal megvallod, vagy a körülményekkel megmagyarázod?
 - e) Mi csábított, hogy hűtlen légy fogadalmadhoz, s mi segített abban, hogy most hű vagy? Szüleid mennyire voltak segítségédre?
 - f) Te hogyan segítetted, hogy gyermekeid Istenhez hűségesek tudjanak lenni?
 - g) Volt-e olyan, amikor bátor kiállást igényelt az Istenhez való hűség, s esetleg hátrányt is kellett szenvedned?